Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

12. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April. 1863.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident G. Q. Cannon,

afholdt i Liverpool den 5te Febr. 1863.

(Fra „Millennial Star.“)

Jeg vil iaften oplæse en Deel af Marcus' 10de Cap. begyndende med det 13de Vers.

„Og de førte smaa Børn til ham, at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede dem, som bare dem frem. Men der Jesus det saae, blev han vred, og sagde til dem: Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til. Sandelig siger jeg Eder, hvo der ikke annammer Guds Rige som et lille Barn, han skal ingenlunde komme ind i det.“

Da jeg indseer Nødvendigheden af, at min Tale bliver veiledt af Guds Aand for at kunne være belærende for Eder, vil jeg anmode de Hellige at understøtte mig med deres Tro og Bønner, at jeg kan blive paavirket af denne Aand. Jeg oplæste ikke dette Stykke, fordi jeg forud havde bestemt hvad jeg vilde sige, ei heller i den Hensigt udelukkende at grunde mine Bemærkninger paa samme, thi jeg ønsker at tale ifølge Aandens Veiledning. Principet, som indeholdes i dette Skriftsted, er imidlertid ikke alene anvendeligt paa os, men paa hele Menneskeslægten og er af saa stor Vigtighed, at dersom Menneskene kunde skattere det ret, vilde det lede dem fremad paa den Vei, der fører til Salighed og evigt Liv, og det vilde øieblikket gjøre denne Vei jevnere og behageligere end den nu synes at være for Mange, og sætte dem istand til at vandre paa den ufravigeligt alle deres Dage. Manglen af dette Princip er det, som gjør den trange Vei saa vanskelig at passere, medens den brede Vei er saa øinefaldende, at de Fleste vælge den.

Alle Guds Aabenbaringer have havt til Formaal at belære Menneskene om Nødvendigheden af at adlyde hans Bud og underkaste sig hans Villie. Men uagtet Herren har sendt saamange Budbærere og saa ofte inspireret sine Tjenere til at forkynde Sandheden ukunstlet og ligefrem,

er det dog ligesaa vanskeligt for hans Tjenere i denne Tid at forkynde Evangeliets Principer og faae Folk til at adlyde dem som i forrige Dage. Det synes at være meget haardt for Menneskene at bøie sig som Børn under Guds Villie. Der er saamegen Selvklogskab og Selvtillid i Menneskets Hjerte — den Tanke, at han forstaaer Alt, hvad der angaaer Saliggjørelsens Plan, er saa fremherskende hos ham, at det er yderst vanskeligt at faae ham til at bøie sig for den Almægtiges Aabenbaringer.

Den Gud, som skabte denne Klode, som befolkede den med Fornuftvæsener, som iførte den Skjønhed og Ynde og fastsatte dens bestemte Tider — den Gud er ligesaa nær Menneskenes Børn idag, som han var i Skabelsens Morgen. Han er ikke forandret. Aarenes Længde har ikke berøvet ham nogen af hans oprindelige Egenskaber; han er den samme Gud idag, som han var for 1800 Aar siden, som han var i Noœ og Adams Dage. Hvis der ikke røbes Tegn paa den samme Magt nu, er det ingenlunde af Foranderlighed hos Gud, thi hos ham har ikke den ringeste Omstiftelse fundet Sted, men fordi Menneskene have afveget fra Sandheden og beflittet sig paa Uret. Dette kan Ingen, som troer paa Gud, negte.

Men hvorfra skriver sig da al den Uvidenhed og Splid, som omgiver os? Hvad er Aarsag til, at Menneskene vandre i Blindhed og Mørke, søgende det, de ikke kunne erholde? Er det fordi Gud har forandret sig? Det være langt fra mig og enhver af Guds Skabninger at tilskrive ham Grunden hertil. Og dog finde vi i alle Lande, hos alle Folk en stor Mangel paa Kundskab om Gud. De ere uvidende og splidagtige i deres Meninger om Alt, hvad der vedkommer Gud, Evangeliet og Saliggjørelsens Principer, uagtet han i enhver Uddeling, ifølge Skriftens Vidnesbyrd, aabenbarede sin Villie til sine Tjenere saa tydelig, at de med Lethed kunde gjøre Folket samme begribelig. Hvorfor nødes vi, naar vi følge denne sørgelige Forandring tilbage til dens Udspring, at tillægge Menneskene selv Aarsagen dertil og ikke Gud? Fordi de alene ere de Skyldige, fordi de have bevirket denne Forandring derved, at de aldrig opfattede ret Betydningen af hvad jeg nylig oplæste; fordi de vare selvkloge og egenraadige; fordi de indbildte sig at forstaae de himmelske Ting ved deres egen Kløgt, og fordi de ikke vilde ydmyge sig for Herren og modtage Belærelse af ham, ligesom de Faa, der i gamle Dage annammede hans Aabenbaringer, hvorved de fik sikker Kundskab og Forstand for sig selv.

Hvis kun Menneskene fattede, hvilke Velsignelser Gud er rede til at meddele dem, vilde de komme til ham paa den rette Maade og handle ganske anderledes end de nu gjøre. Men naar man kommer til dem og lærer dem Saliggjørelsens Principer, ligemeget hvem det monne være og hvad Kraft han maatte besidde, ja om han end havde saa stor Kraft, at han kunde føre dem tilbage til Gud vor Faders Nærværelse, begynde de strax at bedømme de Principer, han lærer dem, med deres snevre, indskrænkede Begreber, som de have indsuget gjennem deres Fædre og Opdragere. Selv om en af Oldtidens Propheter skulde komme tilbage til Jorden og gaae omkring i Liverpools Gader eller hvilkensomhelst Stad i dette Land og prædike Evangeliets Sandhed med en Apostels Kraft, vilde ni og halvfems af hvert Hundrede opponere mod ham, og han vilde blive nødt til at tie og forlade Stedet, følende, at hans Principer ikke kunde gjøre nogen Fremgang blandt dem, og at han blot vilde spilde sin Kraft til ingen Nytte. Dette kommer deraf, at Menneskene troe sig at forstaae de himmelske Ting,

medens de i Virkeligheden ere saa uvidende, som de kunne være. Hvis de blot kunde underkaste sig Guds Villie som et lille Barn adlyder sin Fader, da vilde Herren udøse sin Aand over dem, oplyse deres Forstand og velsigne dem.

Guds Tjenere fordum erholdt en vis Grad af Kundskab om Frelsens Plan; de famlede sig ikke frem i Mørket. Herren aabenbarede sin Villie for dem, adspredte det Taageslør, som omgav dem, og udgjød en Strøm af Lys over dem, hvorved de sattes istand til at forstaae hans Hensigter. Dette var Tilfælde fordum. Saaledes aabenbarede han sig for Abraham, Isaak og Jacob, og Propheterne, som levede baade før og efter dem.

Jeg har ofte, naar jeg har talt med egensindige Mennesker om disse Principer, maattet henvise til disse Punkter. Naar jeg har truffet Folk, som ikke troede paa fortsat Aabenbaring i disse Dage, og som vedbleve at opponere mod mig, endskjøndt jeg sagde, at Gud virkelig aabenbarede sig nu, har jeg gjerne gjort dem det Spørgsmaal: Dersom I ikke troe, at Gud har aabenbaret sig til Menneskene, hvorfor stride I da mod mig? I røbe kun Eders egen Uvidenhed, naar I tilstaae Eders Vantro, thi I kunne jo ikke vide, hvad Gud muligviis har meddeelt Andre; I vide kun, at han ikke har aabenbaret sig for Eder, det er det Hele, derfor have I ingen Grund for Eders Opposition.

Hvor Folk ikke have nogen Kundskab om Aabenbaringens Princip for sig selv, eller med andre Ord, ikke selv have modtaget Aabenbaring fra Himmelen, er det deres Pligt, som Guds Børn, at lytte til deres Vidnesbyrd, som sige, de have Myndighed til at undervise dem om Livsens Vei, og som paastaae, at de have havt Aabenbaring.

„Hvad,“ siger man, „sidde ned og lade sig bedrage? sidde rolig og lade Folk sætte sig Blaar i Øinene?“ Nei, mine Venner, jeg forlanger ikke saameget. Det er ikke Guds Ønske, at vi skulle bedrages; men hvis man ikke har annammet Kundskab fra Gud for os selv, hvorledes kan man saa bedømme Ægtheden eller Falskheden af de Principer, som fremsættes? Men naar Menneskene ere i Besiddelse af denne Kundskab, have faaet Aabenbaring fra Gud og kjende Sandheden, da have de ingen Grund mere til at troe Nogensomhelst, der bringer dem en anden Lære. Da har Gud givet dem en Kundskab, som fuldkommen sætter dem istand til selv at undervise Menneskene, og de behøve ei længere at modtage Lærdom af dem. Men Verden ligger i Mørke; den vil ikke annamme Aabenbaringens Lys; den troer ikke derpaa, følgelig vilde det være fornuftigst og meest passende — naar en Herrens Tjener fremlægger det evige Livs Principer for Menneskenes Børn — at de opmærksomt give Agt paa ham, at de muligen kunde faae Vished for sig selv, og dette ville de opnaae, naar de blot lytte til Herrens Ord og holde hans Befalinger.

Det er netop i dette Stykke, Menneskene saa ofte have feilet. Jøderne fremstode i deres Selvklogskab og forkastede dette Princip; de vilde ikke ydmyge sig for Gud og paadroge sig derfor som Nation Ødelæggelse og Undergang. De forkastede de Mænd, som bragte dem Saliggjørelsens Principer. Hvis de havde adlydt hine Principer og bøiet sig i Ydmyghed for Herren, vilde han have udgydt sin Aand over dem; men de vilde ikke; de vare ikke tilfredse, førend de havde udgydt de Mænds Blod, som beviduede, at Gud havde aabenbaret sig. De myrdede Jesus, endskjøndt han havde annammet en Fylde af Kundskab fra sin Fader, endskjøndt han handlede og talte blandt Folket, som endnu Ingen havde handlet og talt. Deres

hoffærdige og selvkloge Aand førte dem til Fordærvelse, ligesom den i Fortiden havde gjort med deres Fædre. De vare ikke tilfredse, før de havde drukket Jesu og hans Tilhængeres Blod, og Straffen for disse Voldsgjerninger og deres Forkastelse af Evangeliet var, at deres Nation blev opløst, de adspredtes over hele Jorden, og vanke om i Landflygtighed den Dag idag som levende Vidner om Guds Retfærdighed og Dom.

Hvis de kun havde taget sig ovennævnte Jesu Raad til Hjerte, hvor forandret vilde ikke Alt have været. „Hvo, der ikke annammer Guds Rige som et lille Barn, kan ikke komme derind." De kunde ikke ydmyge sig som et lille Barn for Herren deres Gud, det var formeget at forlange af saadanne høilærde Mænd som de vare — Høipræster, Skriftkloge, Pharisæer, osv., Mænd, der vare ærede, ja næsten tilbedte paa Grund af deres høie Kald og tilsyneladende Fromhed, det vilde i Sandhed være altfor nedværdigende for dem at ydmyge sig som et Barn, og derfor forkastede de til deres egen Fordærvelse Frelserens Raad.

Dersom en Mand fremtræder blandt Menneskenes Børn i Jesu Navn og siger, at han er en Guds Tjener i denne Slægt, behøve vi, dersom vi tjene de gamle Helliges Gud i Aand og Sandhed, ikke at frygte for at blive bedragne, thi vi have Krav paa Guds Forjættelser, og dersom vi alvorligt søge hans Aand og holde hans Bud, er det umuligt at blive førte vild af Bedragere. Men det største Onde, Herrens Tjenere have at kjæmpe med, er Mangelen paa denne Ydmyghed hos Menneskenes Børn i Forening med deres Egenraadighed og Selvklogskab, som ophidser dem til at stride mod Sandheden. Dette vil bevirke, at Nationerne hastig nærme sig deres Undergang og fremkalde de Ulykker, som Propheterne have sagt skulle ramme dem før Christi anden Komme.

Menneskene troe ikke paa Gud. Hvis man vil forske efter Hoveddrivfjederen til deres Handlinger i vor Tid, vil man finde, at den bestaaer i Vantro. De troe ikke, at Gud er et saadant Væsen, som han skildres i Skriften; hvis de troede det, vilde de ikke slaae sig til Ro, førend de havde fundet Midler til at sætte sig i Forbindelse med ham.

Sæt, at jeg var ubekjendt med Evangeliet, og en af Eder skulde komme til mig og sige, han var en Herrens Tjener og havde Saliggjørelsens Plan, hvad Skade vilde det gjøre mig, om jeg satte mig ned og hørte paa hans Forklaringer af hvad han kalder Sandhedens Grundsætninger? Hvis jeg var oprigtig i mit Hjerte og havde alvorlig Lyst til at forstaae Sandheden og vandre saaledes, som Herren har betegnet mig i sit Ord, veed jeg, at jeg aldrig skulde blive bedraget. Hvis han virkelig havde Evangeliet, vilde Aandens Vidnesbyrd stadfæste hans Ord hos mig, og hvis han ikke havde Sandheden, vilde jeg, hvis jeg søgte Herren, snart forstaae ved den samme Aand, at det ikke var ret.

Det synes at være meget vanskeligt for Mange at annamme Aandens Vidnesbyrd i denne Tid. Mange af mine Bekjendte have fremført dette som Undskyldning for ikke at adlyde Sandheden. „O," sige de, „det kan være vel nok; jeg tvivler ikke paa, I have gode Principer; men der er saa Mange nu for Tiden, som udgive sig for Guds Tjenere og sige, at de tilhøre Christi Kirke, at jeg neppe veed hvad der er det Rette. Methodisterne, Presbyterianerne, Baptisterne, den engelske Kirkes Tilhængere, de Romersk-Catholske og en stor Mængde Andre paastaae Alle at have Saliggjørelsens Plan, og

nu komme I og sige, at I have Ret og alle Andre Uret; min Mening er, at Enhver bliver salig ved sin Tro, og at der ikke forlanges Andet af mig end Oprigtighed og Retskaffenhed."

Det er en meget beqvem Religion denne, dersom man blot kan troe den af ganske Hjerte og dog staae paa en god Fod med Verden. Men jeg kan ikke sammenparre dette med Herrens Forjættelser. En saadan Tro vilde slet ikke være beroligende for mig, i det Dieblik jeg forstaaer Vigtigheden af min Frelse. Naar jeg har betragtet denne Gjenstand, har jeg altid følt Trang til at forstaae Saliggjørelsens Plan for mig selv, og naar jeg er besjælet af Guds Aand, og har det Vidnesbyrd i mit Hjerte, at jeg er født paany og har vandret ret for hans Aasyn, da har jeg altid følt mig istand til at kunne taale hvadsomhelst uden Knur. Men at Herren skulde befale mig at reise Verden rundt med Uvished og Tvivl i Sjælen, er Noget, som staaer i Strid med den Charakteer, som denne Bog (Bibelen) tillægger vor himmelske Fader, og med den Erfaring og Kundskab, jeg selv har om ham.

Jesus sagde, at hver den, som vilde gjøre Faderens Villie, skulde erfare, om han (Christus) var sendt af Gud, eller om han talte af sig selv. Han gav Menneskenes Børn Leilighed til at kjende, at han var fra Gud, og de, han udsendte, forkyndte det selvsamme og tilbød alle Mennesker den samme Leilighed. Der fandtes ingen Tvivl eller Uvished hos Apostlerne i Prøvens og Lidelsens Stund, naar de maatte leve i Skove og Huler og taale alslags Haan, Spot og Forfølgelse. Det var ikke blot Haabet, som opholdt dem under alle Trængsler; de kunde aldrig have udholdt saamegen Gjenvordighed, dersom de ikke havde havt Samvittighedens Vidnesbyrd, at de havde gjort Guds Villie og vidste med Bestemthed, at der var henlagt en evig Krone for dem i Himmelen.

Dersom Evangeliets Principer skulde blive forkyndte for os af En, som havde Myndighed fra Gud, kunde vi med Lethed adlyde dem og prøve dem for os selv. I Skriften finde vi t. Ex. at en vis Lærdomsform blev overdraget Herrens Tjenere, og som disse skulde kundgjøre for Folket. De opfordrede derfor deres Medmennesker allevegne til at omvende sig og lade sig døbe til deres Synders Forladelse, og naar de vare døbte, lagde de Hænderne paa dem for den Hellig-Aands Gave. Dette er ingen almindelig Lære i vor Tid og Slægt, og den ansees som høist besynderlig. Folk sige, at naar man blot troer paa Jesus, kan man blive salig — at Troen alene er Alt, hvad der forlanges; men der findes ingen saadan Lærdomsform i Skriften. Det er denne almindelig antagne Mening, som hovedsagelig ligger til Grund for al den Splid, der hersker i Christenheden.

Ved en vis Leilighed raabte Folket: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" De vare allerede Troende, det stak dem i Hjertet, og de vare bedrøvede over at have korsfæstet et saa reent og helligt Væsen. Peter svarede ikke: Ydmyg Eder, vær bodfærdige, bekjend Eders Synder, beed flittig og annam Naaden. Nei, der fandtes intet saadant Princip i den første Evangelii-Prædiken, som blev afholdt efter Christi Himmelfart, og efter vor Formening vilde Apostlerne ved en slig Leilighed vist ikke have undladt at give Folket rigtig Besked. Han sagde: „Omvend Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saa Mange Herren vor Gud vil kalde dertil." Med andre Ord: „Disse Velsignelser ere

ikke forbeholdte os, de Tolv, alene, men de tilhøre Eder og Eders Børn, ja alle Mennesker, som ville adlyde Guds Bud." Altsaa tilhøre disse Velsignelser ogsaa denne Slægt, hvori vi leve.

Dette er Hovedindholdet af det Evangelium, Apostlerne dengang prædikede. I Apostlernes Gjerningers 8de Cap. underrettes vi om, at Indbyggerne i Samaria havde omvendt sig og vare blevne døbte af Philippus, men han havde ingen Fuldmagt til at give dem Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Da Apostlerne i Jerusalem hørte, at der var døbt Nogle i Samaria, sendte de Peter og Johannes derned, hvilke bade med dem og lagde sine Hænder paa dem og meddeelte dem den Hellig-Aand. Endskjøndt de havde bedet, omvendt sig og annammet Daab til Syndsforladelse, havde de dog ikke faaet Haandspaalæggelse; men da Apostlerne udførte denne Ordinantse paa dem, fik de den Hellig-Aand og bleve meddeelagtige i de Velsignelser, som vare dem forjættede.

Hvis det var nødvendig i Apostlernes Dage at iagttage denne Fremgangsmaade for at kunne erholde Herrens Aand, hvorledes kan da Nogen vente at erholde den paa andre Maader nu? Det er forgjeves, at Menneskene anraabe Herren om Velsignelser, naar de ikke handle, som han har sagt dem. Jesus siger: „I dyrke mig forgjeves, idet I lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud." Det er forgjeves at raabe Herre, Herre, naar man ikke vil gjøre, hvad han har befalet, og vandre efter de Principer, han har aabenbaret for Menneskenes Børn. Fordi de forbisee disse Ting, derfor famle de i Mørke. En raaber: „Her er Christus!" en Anden: „Her er Christus!" En siger: „Her er Veien!" en Anden siger: „Her er den, vandre paa den!" De ere alle i Tvivl, Uvished og Forvirring, og der er ingen synderlig Forskjel paa de Religieuse og Ikke-Religieuse nu i vore Dage, undtagen i deres Ydre; men saadan var det ikke, da Evangeliet blev forkyndt i sin Reenhed blandt Menneskene. Dengang annammede de et Vidnesbyrd og Kundskab for sig selv; de frydede sig ved Velsignelserne, der udøstes over dem, hvorved de charakteriserede som Herrens Folk, og kunde synge og juble Hosianna for Gud og Lammet. De kunde give ham Æren, fordi hans Aand var med dem og lærte, opmuntrede og oplyste dem om himmelske Ting. Det er kun Daarskab af Menneskene at indbilde sig, at de kunne forstaae Evangeliet paa anden Maade, end den af Gud bestemte; det er formasteligt at gjøre Krav paa dets Velsignelser, uden at ville arbeide for dem paa den Maade, som han har befalet.

„Men er det da Meningen," spørges der, „at Ingen har annammet Guds Aand uden de, der ere døbte og have erholdt Haandspaalæggelse?" Jeg erindrer godt en Samtale, jeg havde med en Herre, som i flere Aar havde været Methodist af oprigtigt Hjerte. Jeg fortalte ham, hvad min Mission var, og han syntes at føle megen Interesse for det, jeg fremlagde. Men een Ting trykkede ham imidlertid, og han sagde: „Jeg har i mange Aar været Medlem af Methodisternes Samfund, jeg vandrede ærlig og oprigtig for min Gud og er vis paa, jeg havde den Hellig-Aand, thi jeg følte en Glæde og Fred, som jeg aldrig før havde erfaret; dog indseer jeg nu, at jeg ikke vandrede efter den Sandhed, Apostlerne forkyndte; jeg forstaaer derfor ikke, hvorfra denne Sjælefred stammede." Dette er Tilfælde med mange gode, oprigtige Mennesker, thi de troe i Almindelighed, at vi udelukke alle Andre fra Herrens Velsignelser undtagen os selv; men jeg tør sige, at intet Folk paa Jorden er saa tolerant og velvilligt mod Anderledestroende som de Sidste-

Dages Hellige, endskjøndt det efter deres Prædiken at domme undertiden kan synes, som om de alene ansee sig som de Eneste, hvem Herren skuer ned paa med Velbehag. Vi troe, at hvorsomhelst der findes en Mand eller Qvinde, som holder Guds Bud efter bedste Evne, dem vil han velsigne og være behaget med, ligemeget hvad Kirkesamfund de tilhøre, ja hvad mere er, vi troe, at selv Hedningerne, som aldrig have kjendt Evangeliet eller hørt Jesu Navn nævne, have følt en større Fred og Glæde end mange af deres Medmennesker, saalænge de handlede efter det bedste Lys de havde. Jeg har selv reist meget blandt de saakaldte Hedninger, og jeg har talt med Folk af mange forskjellige Secter, hvilke Alle have følt mere eller mindre Glæde i Hjertet og nydt Guds Velsignelser. Jeg kunde umulig betvivle dette, om jeg ogsaa vilde, ligeoverfor saamange levende Vidner; men at de ikke have faaet den Hellig-Aands Gave — Herrens fornemste Velsignelse — ere de selv villige til at indrømme. Deres Bønner ere blevne hørte, og Gud har tilkjendegivet dem sit Velbehag, fordi de levede efter det Lys, de havde.

Apostelen siger: „Hvor der ingen Lov findes, er der inden Overtrædelse;" men naar Evangeliet kommer til dem i sin Reenhed og Ligefremhed, og de forkaste det, da indtræder deres Fordømmelse. Dette var Dommen for Folket i Jesu Dage. Da Lyset kom til Verden, bleve Menneskene fordømte, fordi de forkastede det. „Dette er Dommen," sagde Jesus, „at Lyset er kommen til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde." Dette, er jeg vis paa, at mine tilstedeværende Sødskende ogsaa have bragt i Erfaring, i Særdeleshed de, som have været i Kirken i længere Tid. Mange — hvoriblandt flere Geistlige — have tildeels været overbeviste om Evangeliets Sandhed, men naar de betænkte alle de Gjenvordigheder, der vilde møde dem, og de Offre, de muligviis maatte gjøre, have de lusket sig bort, da de manglede Mod til at paatage sig Christi Kors, og fra den Dag af, de forkastede Evangeliet, have de altid gaaet tilbage. De have tabt deres Medmenneskers Agtelse, som de netop troede at vinde ved deres Forkastelse af Sandheden, og ere netop blevne rammede af de Trængsler og Lidelser, som de søgte at undgaae, thi da de vendte Ryggen til Sandheden af Frygt for Menneskene, er Guds Vrede bleven optændt og hans Straffedomme udøste over dem.

Jeg skal ikke udhale mine Bemærkninger, men vil kun tilføie mit Vidnesbyrd, at Jesu Evangelium atter er aabenbaret til Jorden i sin Reenhed og sin Fylde med alle tilhørende Gaver, Kræfter og Velsignelser. Hans Evangelium er ikke bestemt for en vis Deel af Menneskeslægten, men tilbydes alle Stammer, Tungemaal og Folk under Himmelen. Det er et glad Budskab til alle Jordens Børn, og om end Menneskene modarbeide det som hidindtil, vil det dog gaae ustandseligt frem blandt Nationerne, trods alle Hindringer. Det vil blive bragt fra Nation til Nation, fra Folk til Folk, indtil det har lydt for alle Levendes Øren, ligesom Frelseren har sagt det skulde skee. Han sagde, at hans Riges Evangelium skulde forkyndes som et Vidnesbyrd for alle Folk, og om ogsaa Menneskene forhaane, bespotte, forfølge og latterliggjøre det for at hindre dets Fremgang, vil det dog udrette, hvad Herren har bestemt, og indsamle de Oprigtige af Hjertet. Enhver Mand og Qvinde, som ønsker at tjene Herren, vil adlyde dette Evangelium og vorde udsamlet fra Nationerne og al deres Daarlighed.

Jeg veed, dette er Guds Gjerning,

thi jeg har annammet et Vidnesbyrd derom for mig selv, og jeg fryder mig ved, at Herren har banet en Vei for Menneskene, ad hvilken de kunne komme tilbage til ham. Det er ikke min Attraa at forfølge Nogen — Sandhed, Frelse og Ophøielse i Guds Nærhed skulde være Gjenstanden for vor og alle Menneskers høieste Stræben. Vi skulde vandre i Sagtmodighed for Herren, elske hverandre, og være villige til at annamme hans Rige som et lille Barn, ellers kunne vi aldrig komme derind.

Maa Herren skjenke os sin Hellig-Aand, saa vi ved dens Hjælp kunne annamme Sandheden og være den tro indtil Enden, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi optage efter „Millennial Star" Følgende:

Til Emigranterne.

Der er neppe nogen vigtigere Periode i de Helliges Liv — en Periode, som bringer saa hurtige Følger af Godt eller Ondt — end den Tid, da de staae i Begreb med at forlade deres Fædreland og Barndoms Hjem for at drage til Zion. Afskeden med gamle Bekjendte; de nye Omgivelser, Scener og Pligter; de fremmede Ansigter, man vil see om sig, og de nye Bekjendtskaber, man vil gjøre, samt de mangehaande Prøvelser og Fristelser, der ville møde En, hvilke ere saa høist forskjellige fra de vanlige, og som udkræve den største Taalmodighed og den urokkeligste Fasthed — Alt bidrager til at forstyrre deres Sindsstemning og vil, hvis de ikke ere meget aarvaagne og bevare Herrens Aand, lede dem efterhaanden bort fra Pligtens Sti og forlokke dem til Udtryk og Handlinger, som de tidligere vilde rødmet over, hvis det ikke ender med fuldstændigt Frafald.

Flere — ja, vi sige det med Bedrøvelse — Mange have forladt deres hjemlige Arne for at samles med Guds Folk i Zion, men have aldrig naaet dertil. Da de forlode deres Fædrenehjem, skete det med ligesaa lyse Forhaabninger og tilsyneladende med ligesaa stor Kjærlighed for Sandheden som mange af dem, der emigrere dette Foraar; men istedetfor at glæde sig blandt de Hellige i Ephraims Dale paa denne Dag og bidrage til at opbygge Guds Rige og nyde dets Fred og Velsignelser, ere de nu adspredte rundt om i de Forenede Stater, blottede for Guds Aand, uden en eneste Straale af Haab eller Fred, men derimod fulde af ængstelig Uro og Samvittighedsnag over at have forkastet Guds Sag og forspildt deres Ret til hans Beskyttelse. Det vilde have været langt bedre for saadanne Personer at forblive i deres Hjemstavn og lide med deres fattige Sødskende, ja om de end vare faldne som Offre for Hunger og Kulde, thi vare de døde i Troen, vilde de have annammet en Belønning, som langt opveiede deres Lidelser.

Det skulde være os en stor Glæde, om saadanne Tilfælde ikke indtraf blandt dette Aars Emigranter, og om alle de, der forlade deres Hjem under vort Præsidium for at drage til Zion, maatte lykkelig naae deres Bestemmelsessted med idetmindste

ligesaa megen Reenhed, Tro og Kjærlighed i Sjælen, som da de forlode disse Kyster. Dette kan kun opnaaes ved bestandig Ydmyghed, Bøn og Vagt og ved Lydighed mod alle de Raad, Guds Tjenere maatte give dem paa Reisen.

Der findes endnu enkelte Individer, som det falder de Ældste vanskeligt, om ikke umuligt, at overbevise om Nødvendigheden af at indsamles; men der findes endnu Flere, som gaae til den modsatte Yderlighed og tænke, at Indsamlingen er Hovedformaalet med Evangeliet, og mene, naar de have fuldført denne, at de da have gjort Alt, hvad der kræves af dem, saa at de senere kunne overgive sig til Magelighed og Ligegyldighed, thi de ansee deres Frelse for sikker. For saadanne Folk synes Utah alene at være Maalet for alle deres Ønsker og Forhaabninger; de stræbe ikke efter noget Høiere, Ædlere eller Renere end den blotte Indsamling til Utah, hvilket for dem er Maalet for, og ikke Midlet til deres Saliggjørelse, og efter deres Hjemkomst kaste de derfor deres Rustning af sig og overlade den til at fortæres af Rust, medens hele deres Handlemaade synes antyde, at de ikke ansee Evangeliets Principer bindende længer for dem — at deres blotte Nærværelse i Utah fritager dem for al fremtidig Lydighed mod Sandheden.

Om Nogen af dette Aars Emigranter skulde nære deslige Følelser, gjorde de fornuftigst i at blive, hvor de ere, indtil de lære at forstaae bedre, thi det vil kun bringe dem unødig Besvær og Møie at gjøre den lange Reise til Utah og saa falde fra, hvilket visselig vil blive Tilfælde, medmindre de omvende sig. Vi raade de Hellige alvorlig til at frigjøre deres Sind for alle saadanne feilagtige Forestillinger, og at de ikke maae have andet Formaal for deres Reise, „end at lære om Guds Veie og vandre paa hans Stier."

Indsamlingens Bud er ligesaa nødvendig til Frelse for Enhver, der har Evne til at adlyde det, som Daabens; men det er kun eet Trin i Evangeliets Stige, der naaer fra det Mørkheds Dyb, hvori Menneskeslægten befinder sig, til Guds celestiale Rige. Den arme Fange, som ønsker at undflye sit Fængsel, maa tage Trin for Trin paa Stigen, der giver ham Haab om endnu engang at indaande Frihedens rene Luft, ellers vil Stigen ikke hjælpe ham noget. Stigen er Midlet, hvorved det forønskede Maal, Friheden, naaes. Saaledes er ogsaa Evangeliet et Middel, hvorved vi kunne naae vort Maal, Frelsen; men vi maae adlyde hvert Princip — vi maae tage hvert Trin, ellers kunne vi ei indkomme i det celestiale Rige. I det Dieblik vi sætte Grændser for vor Tro og vore Gjerninger, i det Øieblik ophører vor Salighed.

Vi ere blevne tilskyndede at skrive disse Bemærkninger som Følge af, at mange af de Hellige i forskjellige Dele af Missionen, nu da Emigrationen nærmer sig, unddrage sig Forsamlingerne og forsømme mange andre Pligter, der paahvile dem. Udentvivl have saadanne Personer mange Undskyldninger, saasom Travlhed med Forberedelser til Reisen, knap Tid, osv., osv., men naar Alt kommer til Alt, er det kun Udflugter, og hvis denne Færd ikke modvirkes, vil den drage alvorlige Følger efter sig. Intet Menneske har Ret til at forsømme en nuværende Pligt for, som Nogle tænke, bedre at kunne udrette en fremtidig. Man kan ikke stole paa, at en Mand vil udføre sine Pligter i en tilkommende Livsstilling, naar han forsømmer dem i sin nuværende. Vi maae holde vor Vei ryddelig, eftersom vi skride frem. Lad vor Vandel være uplettet fra Dag til Dag, at ikke vore Daarskaber og Pligt=

forsømmelser paa en kommende Dag skulle stirre os i Ansigtet, og bringe os til bitterligen at beklage vor Eftergivenhed for saadanne Svagheder.

Vi ville paa det Kjærligste advare vore Sødskende mod alle saadanne Indflydelser. De ville erfare, at de trænge ligesaa meget til Herrens Aand paa deres Reise over Havet som i deres hidtidige Hjem; der udfordres ligesaameget Tro, Ydmyghed og Paapasselighed paa deres Vandring over Sletterne, som de behøvede under Opholdet i Babylons fordærvede Byer, og om mulig endnu mere efter deres Ankomst til de Helliges Forsamlingssted. Erhverv Eder Guds Aand, før I begynde Reisen, og bevar den under alle Omskiftelser og Forhold, indtil I naae Maalet for al Eders Stræben, da ville I stedse føle Eder lykkelige og tilfredse; men den eneste Maade, hvorpaa dette kan naaes, er ved at opfylde hver Pligt, der paahviler Eder idag.

„Opsæt ikke til imorgen, hvad Du kan gjøre idag." Hver Mand og Qvinde, som iagttager denne gamle, gode Leveregel, vil vandre roligt og trygt gjennem Livet, og vil være et værdigt Tillæg til de Helliges Familie i Deserets fjerne Dale; medens de, som forsømme sine Pligter her, ville gjøre ligesaa der, hvilket uundgaaeligt vil føre dem til Frafald, hvis de ikke hurtig omvende sig.

Det Nye Testamentes apocryphiske Bøger.

Oversatte fra Tydsk af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 188.)

IV. Ignatii Brev til Diaconen Hero i Antiochien.

5. Dersom Nogen foragter Loven og Propheterne, som Christus har fuldkommet, hold Vedkommende for en Anti-Christ,

6. Og dersom Nogen siger, at Herren var kun et Menneske, det er en Jøde, een af Christi Mordere.

3die Capitel.

1. Ær Enkerne, som i Sandhed ere Enker, og vær de Forældreløses Talsmand.

2. Gud er Enkernes Dommer og de Forældreløses Fader.

3. Gjør Intet uden i Raad med Forstanderne, thi de ere Herrens Præstedømme, men Du er deres Tjener.

4. De døbe, de præsidere i Forsamlingerne, de kalde og beskikke, de give Haandspaalæggelse; men Du tjener dem, ligesom den hellige Stephanus tjente Jacob og de Ældste ved Menigheden i Jerusalem.

5. Ringeagt ikke Forsamlingerne, og udforsk Enhvers Navn.

6. Lad Ingen foragte Dig for din Ungdoms Skyld, men vær de Troende et Exempel i Ord og Gjerning.

5te Capitel.

1. Undgaa Hovmod, thi Gud modstaaer de Hovmodige.

2. Had Løgn, thi David siger: Du udrydder Løgneren.

3. Vogt Dig for Misundelsen, den kommer fra Djævelen. Kain og hans Efterfølgere misunde deres Brødre, og falde ved den i Blodskyld.

4. Jeg formaner Eder, mine Søstre, at I lade Eder nøie med Eders Mænd.

5. Og ligeledes ogsaa Eder, mine Brødre, at I lade Eder nøie med Eders Hustruer.

6. Bevar Jomfruerne, som Christi Klenodie.

7. Vær langmodig, saa Du kan være riig paa Forstand.

8. Forglem ikke de Fattige med det, Du har til Overflod, thi ved Tro og Almisser blive Synderne udslettede.

6te Capitel.

1. Bevar Dig selv kydsk, thi Du er Guds Bolig, Christi Tempel og Aandens Værktøi.

2. Du veed, hvorledes jeg har opdraget Dig. Endskjøndt jeg er den Ringeste, saa efterfølg min Vandel. Jeg søger ikke Verdens Roes, men Herrens.

3. Min Søn Hero, jeg formaner Dig: Hvo, som roser sig, gjøre det kun i Herren.

4. Min inderlig elskede Søn, forund mig, at jeg maa frydes ved Dig. Den evige Gud og vor Herre Jesus Christus bevare Dig.

5. Tro ikke Alle, forlad Dig ikke paa Alle, om der end siges Dig smukke Ord, thi der gives mange af Satans Tjenere.

6. Hver, som snart troer, er letsindig.

7de Capitel.

1. Tænk paa Gud, saa vil Du ikke synde. Vær ikke vankelmodig i Bønnen. Salige ere de, som ikke tvivle.

2. Jeg har Forvisning til Faderen og Jesus Christus hans eenbaarne Søn, at han kalder Dig, Hero, til at beklæde min Plads.

3. Desaarsag vær endnu flittigere i dit Kald.

4. Jeg beder Dig ved Gud, som er over alle Ting, ved Christus, som er nærværende, ved den Hellig-Aand og alle tjenstgjørende Aander, bevar de Lærdomsskatte, hvilke Christus og jeg har anordnet Dig.

5. Og agt Dig ikke selv udygtig til det, som Gud har aabenbaret om Dig.

6. Jeg anbefaler Antiochiens Menighed til din Varetægt.

7. Og ligesaa Polycarp i vor Herre Jesus Christus.

8de Capitel.

1. Forstanderne Onesimus, Vetus, Damas og Polybius hilse Dig. De ere Alle komne til mig i Ephesus, hvorfra jeg skriver.

2. Hils dine hellige Medtjenere; Gud give, vi maae frydes tilsammen.

3. Hils Herrens Folk, baade Store og Smaa. Jeg anbefaler dem til Dig, ligesom Moses gjorde det til Josva, som efter ham var Folkets Leder.

4. Lad min Tale ikke være Dig for haard;

5. Thi om vi end ikke ere som disse, saa bede vi dog om at blive det, fordi vi ere Abrahams Børn.

6. Desaarsag, min kjære Hero, vær mandig og tapper; thi fra nu af skal Du føre Herrens Folk ind og ud i Antiochien.

7. Herrens Menighed skal ikke være som Faar uden Hyrde.

9de Capitel.

1. Hils min Vært Cassianum, hans elskværdige Hustru og hans kjære Børn. Gud give, han maa vederfares Barmhjertighed af Herren paa hiin Dag for hans Tjenester imod os. Jeg anbefaler Dig ogsaa dem i Christo.

2. Hils alle Troende i Christo, fornemmelig de i Laodicea.

3. Forglem ei heller de i Tarso, men besøg dem flittig og grundfæst dem i Evangeliet.

4. Jeg hilser ogsaa Forstander Maru i Neapolis ved Anazarbo.

5. Hils ogsaa min Datter, min elskværdige Maria, som har fattet meget, og Menigheden i hendes Hjem. Hun er et Exempel paa gudfrygtige og salige Qvinder, og vil Gud, er jeg rede til at hengive mit Liv for hende.

6. Vor Herre Jesu Christi Fader bevare Dig for hans eenbaarne Søns Skyld, at Du i lang Tid maa være ved godt Helbred, og blive prist i alle Ting til Bedste for Guds Menighed.

7. Hav det godt i Herren, og beed om, at jeg maa naae til Fuldkommenhed.

(Fortsættes.)

Lidt om Universet.

Af V. Poulsen.

(Fortsat fra Side 206.)

Kommer mere Damp til, eller bliver Luften koldere, skeer strax en Fortætning, der danner sig større Vandblærer, som vi kalde Taage eller Skyer, der stedse mere fortættes, indtil de ikke kunne bæres af Atmosphæren, men efter Tyngdens Lov bundfældes paa Jordoverfladen som Regn.

Ogsaa Elektricitet udvikles ved Fordampningen. I det yderste, stille Belte af den nordlige og sydlige Vendekreds strømmer den fugtige, elektriske Luft ind fra begge Sider, stiger snart tilveirs, udvider sig saa Dampene hurtig fortættes, og Elektriciteten frigjøres atter under voldsom Lynild, Torden og Regnskyl, som ere eiendommelige for hine Egne. Varmen frigjøres ogsaa her som under enhver Fortætning og bidrager til at mildne og frugtbargjøre koldere Klimater. Naar Luften naaer Polerne, er den afkjølet og glider saa op over Sydvestpassaten, i sydlig eller vestlig Retning ned imod det stille Belte, ja undertiden kan den pludselig synke paa sin Vei ned til Overfladen, som en tør, kold og bidende Østenvind.

Det aarlige Regnfald over hele Jorden anslaaes til 5 Fod. Antage vi et Belte paa 750 Miil bredt lagt om Jorden, fordampes aarligt et Lag paa 16 Fod tykt, eller det Vand, som aarlig fordampes vil kunne indeholdes i en Sø, som er 5,400 Miil lang, 750 Miil bred og 16 Fod dyb.

Et andet Phænomen paa Jordoverfladen er Ebbe og Flod, nemlig at Havet paa visse Steder og Tider stiger og falder, saa Perioden for Vandets Stigen og Falden beløber sig til 12 Timer og 25 Minutter, hvilket netop er Halvdelen af den Tid, som Maanen bruger til at fuldende sit daglige, tilsyneladende Løb om Jorden. Baade Solen og Maanen udøve en Tiltrækningskraft paa Jorden; vi have hørt, at uden dette skete, vilde Jorden vedblive at følge en lige Linie ud i Verdensrummet. Dog udøver Maanen, paa Grund af sin Nærhed, en større Indflydelse. Hvor den staaer lodret over Jorden, sporer man en Tiltrækning, som paa intet andet Sted, og det er en Lov i Naturen, at Himmellegemernes Tiltrækningskraft forholder sig til hverandre, som

deres Masse ɔ: et Legeme, som er 2, 3, 4 Gange saa tungt som et andet udøver ogsaa en 2, 3, 4 Gange saa stor Tiltrækningskraft.

Ligeledes aftager Tiltrækningskraften efter Afstandene, men efter disses Qvadrater. For Ex. bliver Afstanden 2, 3 og 4 Gange større, er Tiltrækningen 4, 9 og 16 Gange saa lille. Jordens Masse er 80 Gange saa stor som Maanens og Jordoverfladen kun 859 Miil borte fra Centrum, medens Maanen er 60 Gange saa langt bortfjernet, derfor tiltrækker Jorden sine Gjenstande paa Overfladen med en Kraft, som er 60 Gange 80, eller 288,000 Gange stærkere, end Maanen formaaer at trække disse Gjenstande til sig.

Vandet og Luften er en meget bevægelig Masse, den mindste paavirkende Kraft forstyrrer Ligevægten, da der ingen Gnidning finder Sted imellem de enkelte Dele. Staaer Maanen lodret over et mindre Vand, hvor den saa at sige er lige nær paa alle Punkter, forstyrres ikke Ligevægten, men tænke vi os Jorden overskyllet af Vand, eller Maanen at staae over de store Verdenshave, da vil Vandet stige som en høi Bølge lodret under Maanen omtrent 3 Fod, og naturligviis synke paa de fjernere Steder. Efterhaanden som Jorden og Maanen forandre ved Omdreiningen deres indbyrdes Stillinger, ruller denne Vandhævning (Flod) og Vandsænkning (Ebbe) frem og gjentager sig i en regelmæssig bestemt Orden.

Dette er let nok at forstaae, men en besynderlig, længe uforklarlig Fremtoning viste sig, nemlig at dette gjentager sig 2 Gange for hvert Omløb af Maanen. Tidligere hørte vi, at Solen ved Tiltrækningen holder Jorden i sin Bane. Blev Solen taget bort vilde Jorden rulle i en ret Linie ud i Verdensrummet, og var den ikke i en saadan bestandig Stræben, vilde den falde ind i Solen. Efter samme Lov holder ogsaa Jorden Maanen i sin Bane, og hvis Jordens Masse var ligesaa stor i Forhold til Maanens, som Solen er i Forhold til Jordens, vilde Maanen bevæge sig om Jorden, som dens Centrum eller Brændpunkt i Elipsen, men Forholdene ere meget forskjellige.

Jeg fortalte nys, at Jorden var kun 80 Gange saa tung som Maanen, og om dennes Indflydelse paa Jordoverfladen. Af samme Aarsag bliver hele Jordbanen slangebugtende, det vil sige, Jorden falder imod Maanen under dens Paavirkning, ligesom imod Solen under dens Tiltrækning. Altsaa det fælles Tyngdepunkt ligger ikke i Jordens Midtpunkt, men 300 Miil under Overfladen, omtrent ved ¼ Jordradius. Derfor kan man ikke sige det er urigtigt, hvis Nogen sagde, Jorden dreier sig om Maanen; thi det er en gjensidig Vexelbevægelse, hvori rigtignok Maanen, som det mindre Legeme, tager den største Deel. Medens saaledes Jorden synker imod Maanen, opstaaer der lodret under den ved Tiltrækningskraften en Flodbølge. Derved synker Vandet i et Belte om Kuglen; men den modsatte Side er ikke umiddelbart udsat for denne Paavirkning, saa der bliver Vandet staaende og danner en mindre Flodbølge. Her have vi altsaa den simple, naturlige Forklaring paa de 2 Flodbølger, der bestandig under hver Omdreining ruller Jorden rundt.

Solen udøver ogsaa en Tiltrækning paa Havet, men paa Grund af Afstanden er denne langt ringere. Naar Maanen hæver Vandet 5 Fod, vil Solen neppe kunne løfte det 2 Fod. Efter samme Lov og paa samme Maade opstaaer ogsaa 2 Solbølger, der ere mindre end Maanebølgerne, og alle fire gaae Jorden rundt i vestlig Retning. Solen gaaer som bekjendt Jorden rundt, tilsyneladende i et Døgn, medens Maanen, der stedse skal

følge med Jorden, behøver 50 Minutter mere til samme Løb. Derfor indhente Solbølgerne Maanebølgerne, rulle forbi dem, indhente dem igjen og saa fremdeles. Ved Nymaane og Fuldmaane, naar Maanen og Solen staae i samme eller modsat Retning for hinanden, saa virke Solen og Maanen i Forening paa samme Sted af Jordoverfladen, saa Maane- og Solfloden falde sammen, og vi faae den høieste Vandstand. Ved Qvarteerskifterne ophæve derimod Maanens og Solens Virkninger omtrent hinanden. Dog indtræder Høivande ved Fuld- og Nymaane altid lidt efter, fordi Vandet paa Grund af sin Ligegyldighed imod Bevægelse først efter nogen Tid lystrer Himmellegemernes Indvirkning.

Ogsaa her gjøre mange Hensyn sig gjeldende, som ikke nærmere kunne gaaes ind paa. For Ex. om Maanen er nær eller fjern, Solens Declination og Paalandsvind, der under Høivande ofte anretter store Ødelæggelser. Æqvatorialstrømmene fremslaae som en Følge af Varmen og Flodbølgen, thi Solen og Maanen staae netop lodrette over Æqvator og Egnene deromkring.

Det Atlantiske, Indiske og Stille Hav krydses alle af saadanne Strømme. Jeg vil omtale Atlanterhavets mægtigste Strøm, Golfstrømmen, som vore Emigranter gjøre Bekjendtskab med, og som udøver en stor Indflydelse saavel paa Seiladsen som paa hele det nordvestlige Europas Kyst-Temperatur. Den udspringer i den mexikanske Bugt, hvor Vandet opheedes stærkt og uddrives med stor Kraft, og strækker sig som en uhyre Flodstrøm imod Nordost, indtil den taber sig i Polarhavet. Dens Vand er af en indigoblaa Farve, saa det er meget let at kjende, og har dertil en høi Temperatur, ofte 10 Grader varmere end Vandet den løber tæt op til. Desuden er det meget salt og tungt, galvanisk i sin Virkning og blander sig ikke med det omgivende Vand, hvorigjennem det flyder som en Olie.

Hvor den træder ud i Atlanterhavet, mellem Florida og Øen Cuba, er den omtrent 8 Miil bred. Derfra løber den mod Nord, bliver i Bugten ved Savannah omtrent 16 Miil bred, saa dreier den mod Nordvest og bliver smallere, omtrent 12 Miil, indtil den ved Cap Hatteras pludselig udvider sig og bliver ud for Delaware-Bugten omtrent 30 Miil bred. Derpaa gaaer den op mellem Bermudas-Øerne, forbi Sydspidsen af Newfoundlands-Bankerne og peger mod Irland. Dens nordlige Deel gaaer Nord om de engelske Øer og op til Kysten af Island og Norge; dens sydlige Deel gaaer ind i Kanalen og imod Kysterne af Frankrig, Portugal og igjennem Strædet ved Gibraltar. Dette er et Omrids af Havets mægtigste Strøm.

Foruden denne have vi Æqvatorialstrømningerne, der svare til Passaten, Polarstrømmene og mange flere, som vilde være for vidtløftigt at omtale. De samme Love, Varmen og Jordens Bevægelse, drive Passaten og Strømmene frem. Men hvorledes udvikles denne høie Temperatur under Æqvator? Vi kjende allerede Solen, som et Legeme omgiven af en Lysatmosphære, et Stof eller Fluidum, der til alle Sider sender sin Virkning eller sine Straaler ud i Verdensrummet. Ere disse Straaler da varme? Nei, Solens Temperatur behøver ikke at antages høiere end vor, ei heller udstraaler Solen Varme. Ud igjennem det store, kolde Verdensrum gaaer dens Virkning med den uhyre Fart af 40,000 Miil i Secundet, og majestætisk Ødselhed, uden at meddele den mindste Varme.

(Fortsættes.)

Poesie.

O, hwad det måtte wara skönt ändå,
Att fri på Zions sköna höjder stå,
Der Herren will Sitt folk lycksaliggöra,
Att hugfull fatta andan i sin tid,
Af ständig utsådd kärlek, ljus och frid,
Och blott frihetens ädla strider föra.

För detta stora, ljusa lefnadsmål,
Med hjerta fullt af hopp, med arm af stål,
I Zions brödrakrets nu fram jag stiger,
Att rulla opp det strålande baner,
Uppå hwars duk man frihetstecknet ser,
Och mig wid Zion och dess fana wiger.

O Gud! Du gjorde nyss ditt segertåg,
Och denna stora kärlek mången såg,
Så — att ej mer de uti mörker famla;
De möta Dig, med bön som Gud och Far:
Wi kände ej, att Du wår Fader war,
Och dina barn engång Du wille samla.

Nyss när Du såg Ditt folk af ädel slägt,
Hur det i träldom och i fallets drägt,
Med möda sina trötta lemmar rörde;
Du Evangelium till frälsning gaf;
Ref de af tiden frätta banden af,
Och Zion åter fram för men'skan förde.

Bat' Klippebergen man det wäxa ser,
Skönt werlden det bespottar och beler,
Dess ljus snart öfwer hela jorden glänser,
Och midt i meningars och striders brus
Djerft kastar ut sitt starka, klara ljus
Långt i ett fjerran, bortom egna gränser.

Der står Ditt folk, endrägtigt starkt og fritt,
I ärans rika solljus och i — Ditt;
Ditt folk, o Gud, lugnt stödjande hwarandra.
Det folket will ej störa andras ro;
Men wörda Herren i sitt eget bo,
Och will blott lära denna konst till andra.

Vår framtidsbild, hwad Du är mäktig, skön!
O, när wi se Dig, i en ödmjuk bön,
Ett ädelt folk, högburen hjessa sänker,
Ty — enadt är hwad länge splittradt war:
Den starka Zions-anden åter klar,
En nytänd sol, ur brutna molnen blänker.

Ryt, högt, Du tidens feberwarma haf!
Wi hafwa hoppet, som förbundet gaf!
Ej når, ej slår mer op din wreda bölja.
Med oss är, som med wåra fäder, Gud!
Och Zions folk bereder Han till brud,
Och det med wördnad will Hans lagar följa.

Stockholm den 3. Marts 1863.

N. C. Flygare.

Adresse.

Bogagent J. P. Jørgensen,
Adelgade Nr. 29, 4de Sal,
Kjøbenhavn.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.